

GS 990

krupit uppå råndet öfwer log-golfwet.
Efter aftal inställde sig drängen och pi-
gan, hwilka ej länge dröjde, innan de be-
gynnte om sitt gistas att snacka; bland
annat frågade drängen huru länge han
skulle wänta, innan han finge åtnjuta
någon frukt af hennes kärlek, och om ic-
ke nu wore ett önskligt tillfälle dertill;
ack nej, swarade pigan, wi hafwa wäl
något annat att först afgöra; om jag
besinnar mig rätt, fortfor hon, så tror
jag ej att vår goda öfwerenskommelse
kan winna sin fullbordan; jag är fattig,
du är fattig och ingenting hafwa wi nå-
gondera, hwad vill det då bli af oss: jo
idelt barn och fattigdom, och hwad vill
du wäl, min bästa wän, då försörja hu-
stru och barn med? Ack mitt gryn inföll
drängen, har du inget annat att sörja
för, så är vår sak lätt afgjord; wet att
wi hafwa en öfwer oss som hjelpa kan.
Hvem som det göra vill, ropade gub-
ben, som låg uppå råndet, med hög röst,
men jag gör det aldrig. Af detta tal
blefwo drängen och pigan så förskräckte
att de utsprungo straxt derifrån, och drän-
gen beslöt att aldrig mer tänka på gif-
tas, hwarigenom detta paret's starka kär-
lek fecf ett hastigt slut.

En mycket nyttig och behaglig

W i s a,

för alla gista Fruntimmer.

Författad af J Räsberg i Gringe,
Ekeby Socken.

(Sjunges under egen behaglig melodi.)

Samt en öfwermåttan nöjsam

H i s t o r i a,

om en besynnerlig händelse

emellan en piga och en dräng, som hade stark
älskog till hwarandra.

Linköping, 1840. J. A. Petré & Söns Officin.

Till hustrurs wälfärd jag nu här ämnar
rimma, Så wäl till dem som borta är,
så dem som äro hemma. Så tager eder
alla män med er till råd, Det lättar ert
besvär och hugnar eder båd.

2. Och när I edra män i sorg och
ångslan se, I dem då muntren upp och
djuslig tröst dem ge. När hufvudet är
brytt bör hon det understödja Och hwad
som mannen bryr Bör hustrun undanrödja.

3. Om du will blifwa wis af mig
en gåta lär, Hwad som är alldra wärst,
dock allralättast är; Hwad är wäl me-
ra lätt än intet öppna mun, Hwad är
wäl mera swårt än stoppa denna brunn.

4. I hafwen dock en dygd af mig Er
till att lära, Som är att Edra män af
hjertat hafwa fåra, Med hjelp och trog-
na råd, dem wäl tillhanda gå, Och ej
sin kärlek blott i samntag låta rå.

5. Gör den skuld warnar jag hwar en
som hustru heter Att hon sin äkta man
med spottskhet ej förtreter, Och fast hon
ägde mer af rikedom än han Så anse
skall hon dock som hufvudet sin man.

6. En säkert utaf allt hwad man i
werden lider Är ingen ting så grymt och
så i hjertat swider, Som när man lida

måst utaf sin bäste vän Hos den man
säkrast wäntat finna tröst igen.

7. Det är ett bittert we och oförlif-
lig smärta, Det bränner blodet bort och
stinger uti hjertat. Man kan för annat
ondt af wänner Plåster få, Men allt
för sorgligt är när man får klaga så.

8. Min vän med hwilken jag i kär-
lek sammanbodde, Den jag min wälfärd
och mig sjelfwer anförtrodde, Som åt
utaf mitt bröd, den är mig nu emot,
Förföljer, spottar mig och trampar med
sin fot.

9. Jag lider tåligt då min fiend mig
förföljer Och för min owäns trug jag
mig ur wägen döjer, Men du min kära
hälst med dig jag lefwde sat; Vi ha till
Herrans hus, ju följts förtroligt åt.

10. Ho will wäl undra på, att in i
äkta lusta En kall och osund lust kan un-
derstundom pusta; Men solen måste ej få
måta af sin dag Före än förlikning sluts
med ömma sammetag.

11. Det finnes fel hos män som de
just ej rå för, En sjukdom hwarmed man
wäl ömkas hafwa bör, Men låt den sjuk-
dom ha sin gång bäst som han will; Ty
är det allra bäst att endast tåga still.

12. Twärtom är det en hustrus swä-
ra lyte, Att wilja winna på sin man i
ordalyte Och allahanda fel hon mannen

förebrår, Ja, sitt hela lefnads lopp han
alltid höra får.

13. När ändtligt hennes ord det sista
månade blifwa, Så framt förmodas skall
en ånde blir på lifwa, Tro fritt om
hon sig då i dygdens spegel ser, Att in-
gen wacker bit på henne finnes mer.

14. I qwinnor som af onda mödrar
äro burne, De sig med gudlöshet och o-
dygd sammanfurne Af hwilken I allt
ondt exempel kunnat få; Förwaret er
att icke brå dem på.

15. Hur skulle icke de som hafwa skal
och sinne Så till att frälsta från förä-
darns onda kynne, för hwilkas lusta de
en rysning kunde få, När wid förnuftets
ljus de gifwa akt derpå.

16. Dock qwinnor åt sig sjelf har stiftat
så'na lagar Att de må göra fritt ehwad
de hälst behagar, Och hafwa så twärtom
den gamla lag förbytt Att herrawäldet
är från dem till mannen flytt.

17. När hop med flata män de sig
ett maktspråk kan förwärfwa Så sker der-
med att de godt äktenkap förderfwa, Ty
enighetens band will sällan hålla fast
När hustrun för sin man will hålla
husbondskast.

18. Med lydnad kunna ju de wrånga
männer winnas För lydnad skola de ock
eftergiftne finnas Så hustrur skolen I ej

nyttja fjortelmakt Men undergifwenhet,
som jag Er redan sagt.

19. Kort sagt, skall hustrun namn af
mannens ära bära Så måste hon sin
man förnuftigt weta ära Ty eljest kläck-
ker hon det snöda namnet fram Att hon
ehuru skön är mannens blygd och skam.

20. Ack låter högmöd ej o Systrar
hos Er gästa Som söker gerna rum hos
qwinnor hälst de bästa, Men framför
eget fall går högmöd alltid först Hwar-
efter kommer gråt som lembar ingen
tröst.

21. När edra fromma män med or-
den söka twätta Er sinnes dårskap af,
så låter eder rätta Med aktning hören
I härpå med tålmod Och tiden twi-
skall att läran warit god.

22. Men tacka will jag dig du from-
ma kyska qwinna Till hwilkens värde
ej de skönsta perlor hinna, På dig sig
fullt och fast din Man förlita kan Du
glädje finna skall med trogen kärlig man.

23. När mannen reser bort hon wäl
om huset hägnar, Men då han kommer
hem hon glädtigt honom fågnar Och hen-
nes hälsning är: wälkommen hjertans
vän Gud ware lof jag dig med helsan
seck igen.

24. O hwilken tröst dock är att stadd
i mindre lycka, När sjuklighet och brist
och ålderdomen trycka Att ha en trogen

wän som är ens andra hälft Hwars
hjerta ömmar mer för mig än för sig
sjelf.

25. O hwilken hägnad är också i gläd-
jens stund När glädjen ej får rum på
ersamt hjertas grund Ja att en maka
ha i hwilkens hjerta man Sin fågnads
öfwerflöd förtroligt njuta kan.

26. För allting akta Er för win och
starka drycker Det smakar ljustweligt, men
helsan undertrycker. Farväl, nu slutar
jag, tag mot de råd jag gifwer Les no-
ga efter dem, då godt allting wist blifwer.

En besynnerlig händelse

om en piga och en dräng, som hade stark afkog till
hwarandra.

En piga och en dräng hade länge tjent
tillsammans och under den tiden råkat
med hwarandra uti stor förtrolighet och
bekantskap, hwilket omsider gick så långt,
att de beslöto taga hwarandra till
äga. För att så mycket bättre afgöra
sina giftermåls-punkter, utsattes logen
till mötes-plats, hwarefter afhandling om
flere till ämnet nödiga stycken skulle ske.
En gammal gubbe, som något sent om
aftonen kommit till gården och derföre
ej insluppit, hade också derstädes dem owe-
tandes, tagit sitt nattherberge, och på det
han desto tryggare måtte hwila, hade han